

dat, 'n gesmukt violiergezichtje boven 'n wit glanzende hoogen halsband; en onder z'n leliewitte borst, versierd met het lichtbeeld zijner Stanse, poppelde 'n liefdezingend hart!

Z'n paksken: handschoenen, wandelstok, sigaren, geldbeugel en nu naar 't spoor.

De stoomwagen schommelde henen en Gusten er bij meê.

't Scheen hem dat z'n hert uit zijnen boezem wou rukken en langs de telefoondraden naar Stanse vliegen, om te zeggen dat haar Gusten kwam; maar ze wist zij het toch al, hij had het geschreven.

De ronkende peilers, — wie weet, dacht Gusten kondigt de klappende moor op 't vuur, aan Stanse geen nieuws aan? — de ronkende peilers, als 'n lange reek boden, kwamen de eene na den anderen, aangevlogen; schenen voor 't raamken, waar Gusten droomend doorlag 'n oogwenk te staan, de groeten van Stanse afgevend en dan voort te zeilen. Maar dat ze ziek geweest was en nog was, en om wille dat haar Gusten zoolang gewacht had haar te komen bezoeken, dat zegden ze niet en zoo bleef Gusten 'n zalig welzijn genieten, als reed hij naar den hemel.

Toen hij in de verte 't dorptorenken zag rijzen en de roode daken der hoeve dan straalden z'n oogen en z'n hert klopte vuriger van verlangen; spijtig da' 'k geen duif en ben, dacht hij, dan was